

РЕШЕНИЕ

№ 485

гр. В., 23.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., IV СЪСТАВ НО, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Ж. Дечев

при участието на секретаря Павлинка Н. Йорданова
като разгледа докладваното от Андрей Ж. Дечев Административно
наказателно дело № 20231320201099 по описа за 2023 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН по жалба, подадена от А. К. И. с ЕГН:*****, с адрес: гр. В., ул. „Е.Й. I“, № 49, против Наказателно постановление № 429 от 12.04.2023г. на Директора на РДГ - Б., с което на жалбоподателя е наложено административно наказание на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 257, ал. 1, т. 1, предлож. 1 от Закона за горите – глоба в размер на 300 лв. за извършено административно нарушение по чл. чл. 257, ал. 1, т. 1, предлож. 1, във вр. с чл. 108, ал. 3 от Закона за горите, във вр. с чл. 47, ал. 1, т. 1 и т. 6, във вр. с чл. 61 от Наредба № 8 от 05.08.2011г. за сечите в горите и във вр. с чл. 12б, ал. 1, т. 5 и т. 7 от Наредба № 1 от 30.01.2021г. за контрола и опазването на горските територии.

Жалбоподателят в жалбата си оспорва НП, като заема становище да се уважи жалбата като основателна, а атакуваното наказателно постановление да се отмени като незаконосъобразно и необосновано. Същият не се явява, но изпраща процесуален представител, който заема становище в с.з. да се отмени НП като незаконосъобразно и необосновано.

Процесуалният представител на ответната страна заема становище в с. з. да се потвърди атакуваното наказателно постановление като законосъобразно и обосновано, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и взети в

тяхната съвкупност, Съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Актосъставителят Г. Б. при извършена проверка в качеството си на контролен орган – специалист – горски инспектор при РДГ – Б., констатира, че жалбоподателят Андриан К. И. - лесовъд на частна лесовъдска практика, е получил позволение за сеч № 0712359/15.02.2023 г., за отдел 406, подотдел „к“ имот с идентификатор 87549.931.8 в землището на с. Я., общ. Д., обл. В. като не е изпълнил задължението си, възложени му със Закона за горите и поднормативните актове по прилагането му, като е допуснал сеч на немаркирани дървета 7 бр. от дървесен вид цер с обща кубатура 5.00пл.м.3 и не е спазил технологичния план, като са изградени технологични просеки, които не са отразени в технологичния план. Нарушението е извършено в периода от 18.02.2023г. до 23.02.2023г. и е открито на 23.02.2023г. на територията на РДГ Б., землището на с. Я., общ. Д., обл. В.. Прието е в АУАН, че това представлява нарушение по чл. 257, ал.1, т.1, предложение 1от ЗГ. Допуснал е в сечището, за което има получено позволение за сеч, да бъдат отрязани 7 бр. немаркирани дървета с посочени диаметри и количество в преписката.

Така установената фактическа обстановка се доказва от събраните по делото гласни и писмени доказателства - показанията на свидетеля Г. Б. - актосъставител, и административно-наказателната преписка.

Между така събраните доказателства няма противоречия, кореспондират помежду си и взаимно се допълват, поради което Съдът ги кредитира.

Съдът, за да се произнесе, взе предвид следните съображения:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 59, ал.2 от ЗАНН от лице с правен интерес от обжалване на НП, поради което е допустима, а разгледана по същество е основателна.

Налице е безспорна установеност на това, че жалбоподателят в качеството си на лицензиран лесовъд на частна практика е бил ангажиран от собствениците за извършване на сеч в имот, находящ се в отдел № 406, подотдел „к“, имот с идентификатор 87549.931.8 в землището на с. Я., общ. Д., обл. В. и че на негово име е било издадено позволение за сеч № 0712359/15.02.2023 г., както и че в процесния имот е реализирана незаконна сеч, евентуално в периода от 18.02.2023 г. до 23.02.2023 г. Тези две

обстоятелства са дали основание на АНО да вмени на жалбоподателя А. И. извършването на нарушение по чл. 108, ал.3 от ЗГ за допустителство към нарушение по чл. 104, ал. 1, т. 5 от ЗГ, последната разпоредба непосочена в АУАН и НП, забраняваща сеч на немаркирани дървета освен в изрично предвидените от закона случаи, което обаче съдът намира за незаконосъобразно. Действие в противоречие на въведената с тази разпоредба забрана може да извърши само и единствено лицето, което със свои действия е осъществило такава незаконна по своя правен характер сеч, но не и жалбоподателят. Жалбоподателят е лицензиран лесовъд и въз основа на позволителното за сеч действително е поел отговорност по отношение процеса на добив на определено количество дървен материал от процесния имот, но това не е породило за него задължение за цялостното и перманентно опазване на наличните там дървета, респективно същият не следва да отговаря за извършените посегателства спрямо тях. Правно и логически несъстоятелно е от лицензирания лесовъд да се изисква денонощна охрана на дървесните видове от конкретен имот и да му се търси административнонаказателна отговорност за поведението на трети лица, които освен всичко останало са останали неустановени. В чл. 108, ал.3 от ЗГ е вменено определено задължение, но то има предвидими и възможни граници, простиращи се до процеса на сеч единствено от страна на извършващите го по надлежен ред лица и относно позволените обеми, но не и някаква универсална грижа за недопускане на всевъзможни посегателства. От страна на АНО в случая е извършено незаконосъобразно разширително тълкуване разпоредбата на чл. 108, ал.3 от ЗГ и на лицензирания лесовъд е вменена отговорност за чужди и единствено лични действия, с които може да се реализира състава на нарушението по чл. 104, ал. 1, т. 4 от ЗГ. Ето защо безусловно следва да се посочи, че ако някое лице следва да понесе административна санкция за установеното посегателство, то това е само и единствено прекият му извършител, но не и лесовъда, ангажиран с конкретен обем права и задължения и то само по отношение на надлежно разрешената сеч.

Освен това в атакуваното НП е вписано, че санкция се налага на основание чл. 257, ал.1, т.1 от ЗГ, което влиза в съществено противоречие с основополагащия принцип за личен характер на административнонаказателната отговорност по смисъла на чл. 24, ал.1 от

ЗАНН. Жалбоподателят не е извършил сечта на процесните дървета от коментирания имот, за да може да бъде наказан за такова деяние. Още по – нелогично е да му се вмени отговорност за допустителство по смисъла на чл. 24, ал. 2 от ЗАНН, доколкото същият не притежава качеството на ръководител, който да е допуснал негов служител или работник да извърши административно нарушение, доколкото не е изяснено кой е автор на установената незаконна сеч. Посочените норми в НП не съдържат състав на допустителство. Нарушен е основен принцип в административното наказване, тъй като съгласно изричния текст на чл. 10 от ЗАНН, допустителите се наказват само в случаите, предвидени в съответен закон или указ, какъвто настоящият не е. Действително състави на допустителство са регламентирани в чл. 12б, ал. 1 от Наредба № 1 то 30.01.2012 г. за контрола и опазването на горските територии. Но дори да е предвидена в закона, отговорността на допустителя не е обективна, а се носи само при виновно извършено деяние - умишлено или непредпазливо , предполагащо установяване на прекия извършител на нарушението, която предпоставка в настоящия случай не е налице. В тази насока в показанията си актосъствителят посочва, че в момента на проверката в имота се намират отсечени дървета, но не хора или техника. В случая използваната от АНО санкционна норма е неприложима по дадения казус с оглед правния характер на процесното нарушение и сочената форма на изпълнително деяние.

Въз основа изложеното съдът намира, че атакуваното НП подлежи на цялостна отмяна, тъй като на жалбоподателя е ангажирана административнонаказателна отговорност за неизпълнение на задължения, каквито категорично не са му вменени.

В този смисъл Съдът намира, че НП е незаконосъобразно и необосновано и ще следва да бъде отменено.

Разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН препраща към тази на чл. 143, ал. 1 АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Съгласно т. 6 от допълнителните разпоредби на АПК „поемане на разноски от административен орган“ означава поемане

на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. Следователно в случая разноските следва да бъдат възложени върху това юридическо лице, от което е част административно - наказващия орган, а това е РДГ - Б..

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, В.ският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 429 от 12.04.2023г. на Директора на РДГ - Б., с което на жалбоподателя А. К. И. с ЕГН:*****, с адрес: гр. В., ул. „Е.Й. Г“, № 49, е наложено административно наказание на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 257, ал. 1, т. 1, предлож. 1 от Закона за горите – „глоба“ в размер на 300 /триста/ лв., за извършено административно нарушение по чл. чл. 257, ал. 1, т. 1, предлож. 1, във вр. с чл. 108, ал. 3 от Закона за горите, във вр. с чл. 47, ал. 1, т. 1 и т. 6, във вр. с чл. 61 от Наредба № 8 от 05.08.2011г. за сечите в горите и във вр. с чл. 12б, ал. 1, т. 5 и т. 7 от Наредба № 1 от 30.01.2021г. за контрола и опазването на горските територии.

ОСЪЖДА РДГ - Б. да заплати на А. К. И. с ЕГН:*****, с адрес: гр. В., ул. „Е.Й. Г“, № 49, сумата от 500 /петстотин / лева, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 - дневен срок от съобщението до страните пред Административен съд-гр. В..

Съдия при Районен съд – В.: _____